

PERSBERICHT

Ondertussen... het gestamp der laarzen.

Wij verkeren in shock.

Op een herfstdag in een land waar de zwarte sneeuw nog niet gesmolten is. In een land dat eindelijk een regering heeft gevonden. Wat als buitengewoon wordt beschouwd. Alsof al de rest geen belang heeft; alsof het niet erg is dat deze regering met haar gemillimeterde evenwichten er ongetwijfeld enkel in zal slagen om, in het beste geval, niets anders te doen dan niets te veranderen.

Op een herfstdag in een land waar op zijn minst de politici elkaar nog niet voor idioot uitmaken. We zijn hier niet in de Verenigde Staten. Nog niet, inderdaad.

Op een herfstdag waarbij de ziekte minder snel vordert, en dit lijkt sussend te werken. Want dat wil zeggen dat ze voortaan leidt tot een "aanvaardbaar" aantal overlijdens. Dat was dus de remedie, zo moeten we besluiten: het was gewoon een kwestie van eraan te wennen...

Op een herfstdag na een gewone zondag waarop in Brussel mensen hebben betoogd en waarover er nauwelijks enige verontwaardiging was, van wie dan ook. Er waren geen waterkanonnen om de betogers te omringen, want het ging niet om eenvoudige werknemers. Er waren geen wapenstokken en schilden om de ontevreden het zwijgen op te leggen, want het ging niet om mensen die problemen hadden om de eindjes aan elkaar te knopen. Er waren geen drones om de identiteiten te registreren en te bewaren, want in de straten waren er enkel mensen die al geïdentificeerd waren: de hoogmoedige leden van Vlaams uiterst rechts genaamd Vlaams Belang.

Ze waren met de auto gekomen. Het rubber van de banden heeft het gestamp van de laarzen op het asfalt gedempt. Haast niemand heeft zich verontwaardigd over dit soort van gemotoriseerd Nürnbergcongres. En enkele dagen later zijn er nog altijd even weinig sporen van verontwaardiging in de media, in de politieke wereld, in de publieke opinie. Die lijken te wennen aan de fascistische regeringen die behalve hun bestaan geen ander project hebben, of zoals aan virussen die niet al te veel doden maken.

We mogen niet toestaan dat ze verder groeien, zoals een kanker, in stilte. Niet langer fatalistisch zijn, wel krachtig en solidair het hoofd bieden: dat is wat de Waalse en Brusselse Metallo's van het ABVV, vandaag bijeengekomen in het politiek secretariaat, nu vrijdag vragen, net zoals in het verleden en voor de toekomst.

Contact voor de pers:

Jean Michel Hutsebaut - Adjunct-algemeen Secretaris - 0475/46.50.61